

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2.50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокі число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудня.
Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперникова (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані відлі від порта. — Оголошеня звычайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надсланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Голоси консерватистів.

Ми вже згадували вчера, що «Reichswehr» умістила в недільнім виданю оцінку ситуації трех консервативних мужів колишньої правіці. Стоячи на становиску зовсім безстороннім, ділимось з нашими читателями поглядами тих трех мужів. Сутьними гр. Фридр. Дейм, пос. Паріш і третій незвісний.

Гр. Дейм каже: Без основної зміни регуляміню буде посольська палата заєдно неспосібна до позитивної роботи, хочби посеред неї найшли ся від часу до часу охочі до роботи сторонництва. Доказом сеї правди було послідне засіданє посольської палати. Полудневим Славянам і Русинам належить ся велика подяка, що они старали ся посередничити між Чехами а правительством, домагаючись від д-ра Кербера знесеня розпоряджень Кіндінґера. Ті посла, як і ческа шляхта враз з центром зробили дуже щасливий крок, сполучившись по розбитю правіці в одну цілість і не взявши участи в знасилуваню Чехів. Ческу обструкцію викликала лівіця своєю неуступчивостию. Була се велика політична похибка. Обструкцію ческу не можна рівняти з обструкцією лівіці. Лівіця домагала ся безусловного знесеня язикових розпоряджень бар. Гавча і сим нарушила повагу держави, коли обструкція ческа домагала ся лише самовільно виданих і до того тайних інструкцій Кіндінґера для судів. Лівіця виявила велику неохоту до примиреня. Сей факт повинен подати др. Кербер до відомости корони, а сам повинен навязати нить переговорів там, де єї перервано — не з вини Чехів. Др. Кербер повинен оиять скликати мирові конференції, але без участи тих послів, котрі ческо-німецької справи не розуміють, або для

неї суть рівнодушні. Найлучше було би продовжати переговори на ґрунті ческім і то поза парламентом. Таж відомо, що конференції зблизили дуже обі спорючі сторони, тількиж без потреби скликав тоді др. Кербер парламент, не довівши на конференциях до цілковитого порозуміння. І тепер годі скликувати скорше парламент, заким не прийде до порозуміння між Чехами а Німцями.

Пос. Паріш питає: Щож буде? і відповідає: Правиця ніколи не була єдною. Поодинокі клуби, а не правиця яко така, вели постулятову політику. Вже за гр. Клярого повинна була правиця інтервенювати і не допустити до ческої обструкції. Тепер лише одна частина правіці посередничила між Чехами а правительством, друга частина дала заманити себе лівіци і хотіла зломити силою ческу обструкцію. Результат звисний. Правиця розбита. Нова правиця повстала, але не розвинула ніякої діяльності, бо нагло закрито парламент. (Додамо, що нова правиця виголовила вже новий регулямін і хотіла єго поставити яко нагле внесене на засіданю 12. червня. Прим. Ред.) Програмою нової правіці буде справедливість. Національне питання мусить бути поладане. Можна би се питання перенести до соймів, але заразом обезпечити права національних меньшостей. Обовязком правительства в теперішній хвили є витворити активний парламент. З евентуальної парламентарної більшости треба виключити всякі радикальні елементи. Але чи спроможє ся теперішнє правительство на таку акцію?...

Незвісний консерватист каже: Лівіця побідила. Она розбила правіцю, над чим трудилась від 1897 р. Тепер маємо перед собою «tabula rasa». Парламентарної більшости нема, остав ся лише хаос. Давнійше закривано також парламент, але з відкритєм єго найдено вже більшість.

Тепер підемо на помацки. Правительство допустило ся великого гріха, помагаючи розбити більшість. Правда, др. Кербер старав ся сейчас зложити нову більшість, т. зв. «більшість для праці», але показало ся, що ся більшість не пережила 12 годин. А як можна було сю нову більшість назвати більшостию «охотних до праці», коли до неї не запрошено дійсно охотних до праці полудневих Славян, Русинів і ческої шляхти? Робота ся не була серйозна. Ціль нової коаліції була, щоби трохи «поїздити» на Чехах. Щож буде? На разі не буде нічого крім §. 14-го. Др. Кербер мусить виждати, аж уми успокоять ся, а відтак почне діло з кінця, с. є. буде кликати мужів довіря на раду і питати їх: що діяти? А може схоче др. Кербер октроювати язиковий закон? Добре, лише в тім біда, хто в парламенті одобрить відтак сей закон, коли там нема ніякої більшости?

Війна.

З розрухів в Хінах виклюває ся поважна війна, а з руху секти Боксерів загальне повстанє хінської держави против впливів чужоземців та іновірців в країні гербати та оселедця. З Паріжа доносять, що одного з тамошних кореспондентів мав повідомити начальник телеграфічної стації в Шанґаю, що хінський генерал Тунґфузіан одержав від цїсарєвої-матери дуже тайну депешу, в якій містить ся розказ, щоби відповів на ultimatum європейских держав огнем та мечем і получив ся сейчас з Боксерами. Хотий ся вістка як і дорога, якою дійшла, не є дуже певні, бо може лиш придумані в сій ціли, щоби француско-росийский союз очистити з закидуваних єму інтриґ з хінською цїсарєвою, однак вислід, до якого она дійшла, потверджує ся в повні. Ситуация уложила ся грізнійше, чим припускано. Телеграма німецького конзуля в Теїфу до Берлина доносить з японьского жерела, що Хін-

ДРАМА НА СЕЛІ.

з словінського переклав

ІЛЬКО КУЗІВ.

(Далі).

VI.

На старім, покрайнім і червами поточенім столі блимав маленький старий каганець.

Над мигаючою поломінію, що ніби згасала то знов високо підносила ся, крутив ся смердячий, темносивий дим та наповняв неприятним воздухом темну хату.

Через вікна, місяцями заложені папером, падали лучі місяця. Мимо світла каганця — видно було на глинястій землі тїнь рам віконних.

На бідній постелі, прикритий лахами, лежав Стасьо.

По блідім, худім і подовгастім лиці вінцем вили ся довгі, дрібні, чорні як уголь кучерики; снадали через чоло на чорні мов терен, ясні очи. То замикав, то підносила повіки.

На стільци біля постелі сиділа змучена, заплакана мати. Очи, що передчасно злиняли, зайшли кровію.

Дрожачою рукою гладила горяче личко дитини, гладила мягкі кучерики, стискала малу руку...

На широкій лаві коло печі спала Галя, сестричка хорого Стася. Єї румяне личко було спокійне, безжурне; не розуміла недолі і лиха, яке навістило рідну хату.

Мати гляділа з тихою розпукою і з грізним непокоєм на той найдорожший скарб єї серця.

По хвили встала і тихенько приступила до вікна. Пильно і уважно гляділа на долину за селом, освічену блідим світлом місяця.

Виглядала мужа з лікаретвом.

Але на дворі було тихо; порожня і пуста була дорога, що вела через горб до села межі зеленою, зрошеною травою.

Івана не було видно.

Перед вечером мав вернути. Жалко виглядала, числила хвилі, минути, години...

А час минав так поволи, так лїниво! Кожда година ставала віком. З кожною хвилиною більшав непокій материннього серця. Розпука почала огортати єї серце, всі єї сили в тім вічнім, безсліднім очікуваню...

Дитя корчило ся в боях, хрипіло, кликало батька, матери, просило помочи лікаретва.

Мати стояла біля него, нестила, цілувала,

успокоювала, потїшала, що от... от... прийде тато та принесе лікаретво...

— Мамо — а тогди вже не буде боліти? — питало дитя і звернуло свої сьвітячі ся оченята до матери з нетерпеливим очікуванєм.

— Ні, серденько, не буде, не буде! І знов нестила і гладила хорого і приповідала то се, то те, щоби його потїшити та відвернути гадку від слабости на иньший предмет.

Йому полекшало. За хвилину успокоїв ся і замовк маленький хорий. Цїкаво слухав материнньої бесїди, думав про забавки, які мати обіцяла...

— А купите мені такого коня, що буду міг їздити? — цїкаво запитав хлопчина маму.

— Будеш Стасю, будеш... як будеш чемний і спокійний!

— А буде мати гривку?

— Буде мати, серденько, буде... довгу, чорну.

— І підківки? А стрийцьо коваль мені його підкують?

— Так, так — як будеш здоровенький, то поведеш до коваля.

Хлопчина трохи мовчав а по хвилі питав дальше:

— Мамо, а тата ще нема?... Ой, як мене болить, як мене болить... мамо... мамо...!

ці в Таку наставили торпеди в ріці та зібрали свої вогні сили коло Сконгтонгвен. Чужі команданти зібрали ся на російським кораблі і звернули ся до командантів Фортів в Таку з ultimatum, в яким зажадали видалення хінських військ з міста до год. 2. пополудни дня 17. с. м. Хінці не услухали сего зазиву, а надто сего дня о год. 1. в ночи отворили пушочний огонь на кораблі чужих держав. Відповіли їм огнем кораблі німецькі, російські, англійські, французькі і японські. Канонада тревала коло сім годин. Два англійські кораблі мали піти на дно ріки. Телеграфічна і залізнична лінія межі Таку а Тіентсіном перервані, а навіть водна комунікація стає небезпечною. Дальші телеграми доносять, що при онодійній пальбі вилетів у воздух хінський корабель «Альгеріне» і затонув; 2 офіцери і 4 воляки ранні. На німецьким парівці «Ільтіс» згнуло трое людей, а 7 є ранних. Французи мали одного убитого і одного ранного, а найбільше потерпіли Росіяни, бо мали аж 16 убитих і 45 ранних. До Теіфу привіз вістку японський корабель з під Таку, що європейські вогні сили заняли вже форти і місто.

З Пекіну доносять ще страшніші вісти. Німецького посла бар. Кетелера взято до неволі. Правительственні війська разом з Боксерами обсадили цілу улицю, при якій находили ся амбасади держав, так що амбасадори окружені та не можуть порозумівати ся з собою. Можна надіяти ся різні всіх замешканих в Пекіні християн, коли європейські війська в найкоротнім часі не вступлять до Пекіну та не подадуть помочи. Найперші будинки східної часті міста спалені. Сотки охрещених Хінців та слуг витято в пеня на дві милі від цісарської палати. Християни скоронили ся до амбасад. Житє їх непевне слідуючого дня.

Як не мож припустити, щоби Росія дала почин до такого противхристиянського руху, аві не осмілювала нічим Хінців до него, то з другої-ж сторони не можна сумнівати ся, що Хінці побоять ся ставити чоло концертові європейських держав, а удадуть ся під опікунче крило котроїсь з найсимпатичніших для них держав. Вибір їх упаде безперечно на Росіяна, як на наймогутнійшу, сусідню державу, що не провадить такого визиску, і не заводить таких переворотів «поступу», а властиво визиску європейських капіталістів, як другі європейські держави. Другою державою, яка стоїть найближше Хін, є Японія і она певно також відиграє важну ролю у надходячій хінській війні, а як союзниця Росії вмішає ся ще може до того і Франція. На тріо, яке би виділило ся зі спільного концерту, відповіла би Англія та Німеччина дуетом на переріз, так що готова з сего вийти котяча музика для Європи. Але поки що се, хвала Богу, ще лише комбінації.

В Лондоні дуже знеохочені, що війна з Боксерами продовжає ся в нескінченість. Упала Преторія — і Англичани вже ликували, що прийшов кінець коштовній війні в полудневій Африці.

І плакала бідна сирітка, плакала.

На бліде лице виступав зимний піт великими кроплями. Чорненькі кучерика мочили ся в них і прилипали до біленького тіла.

Мати дрожала.

Чекала і чекала, чей отворять ся двері хати, може почує в темних сінях тяжкі кроки нетерпеливо очікуваного мужа.

Але все було тихо.

Двері не скрипіли, не було чути храпливого глосу мужа, не було чути його простацьких погрозів і проклятих.

Тільки стогни, зойк і крик хорої дитини і єї тяжке хроплине розлягало ся по хаті.

А материне серце, то м'яке, добродушне і готове на всяку жертву серце, корчило ся в невисказаних муках, дрожало і замирало поволи, та роздирилось на дрібні кусні...

Скрито лились дрібні сльози, лились із блудних очий; цілувала дитинку та успокоювала всіми способами.

— Тату... тату!... кликало дитя і махало рукою.

— Прийдуть, прийдуть незадовго.

Дитина плакала голосно.

(Далі буде).

Тимчасом Боери залишили масову акцію, а обмежили ся на війні під'їздовій, з котрою Роберте не може дати собі ради, і мине ще багато часу, заки обі республіки будуть дійсно в поєданю Англичан. Роберте гадав, що Боери доперва в околиці Ліденбург'а зачнуть борбу на ново, і то лише оборонну. Тимчасом они зробили єму велику несподіванку, бо в Трансвалю і Оранії розпочали наступати на Англичан. В Трансвалю Бота підійшов о 30 миль під Преторію і цілий день бив ся з Англичанами. В Оранії Боери влізли між Кронштадт а Йоганесбург і знищили залізницю. З Льоренцо Маркес доносять, що п'ятнайцять миль на схід від Преторії і п'ять дальше на полудне, прийшло дня 11. с. м. до битви. Англійський фронт був розтягнений на 15 миль. Англичан відкинуто. — Сам Роберте доніс, що він велів Гамільтонови ударити на Боту. З огляду на те, що фронт Боєрів був за сильний, Френч і Гамільтон ударили на крила і стрітили ся з завзятим опором, але що сим разом Боери головно звертали увагу на свої крила, а занедбали фронт, Англичанам повело ся забрати деякі позиції на фронті. Боери били ся з великим завзятем. В ночи уступили до другої, також дуже сильної позиції, але опісля покинули і ті становища та відійшли на схід. Впрочім вістки з поля битви доходять лише дуже скупо, бо Боери, як сказано, нищать комунікаційні дороги, стараючи ся відтяти армію Робертеа в глибині Африки. Залози вздовж залізничної лінії в Оранії мають подвійну задачу: відпирати напади Боєрів та направляти знищені ними мости, вали та телеграфічну лінію. Мовби на потіху телеграфує лорд Роберте під вчерашню датую з Преторії, що там, як і в Йоганесбургі, панує спокій. Від часу зав'язтя Преторії відобрано оружє 2.000 Боерам (які самі піддали ся) та узброєно ним увільнених 3.187 англійських полонників. Є се надто легкий здобуток, щоби мав знатніше значінє. Такими успіхами міг Роберте вже нераз похвалити ся в теперішній війні, але вони остаточного рішення не можуть принести.

Письмо з України.

З Кієва.

(Торжественное собрание Кіевского Славянского благотворительнаго Общества).

11. травня в салі одної із місцевих кієвських гімназій відбуло ся зібрання, «кієвського благотворительного Славянского общества». Предсідатель сього «общества» всім вже досить відомий своєю діяльністю на користь «обрусіння українського народу», проф. Фльоринський, прочитав реферат «Зарубежная Русь и ея горькая доля» (закордонна Русь та її гірка доля). Перше, чим повів о сїм річ шановний предсідатель, об'яснив слухачам, що заставило його взяти для свого реферата таку річ. Тут він, похваливши звичай свого «общества», давати на рокових зібраннях звістки та читання, що розбуджують славянську та руску (російську) самосвідомість, каже, що має на увазі сказати про «русских» котрі відірвані від Росії та живуть за кордонами; се, мов, само по собі для нас дуже цікаве і повинно нас більше інтересувати чим другі славянські народи, тим більше, що «Зарубежная Русь» по своєму злому політичному устрою та по сусідньому географічному становищу має велике значінє і для Росії. Но, як вже видко було після читання такого реферата, то д. Фльоринський мав єще і иньшу мету для своєї річі: ним більше всего волило бажання взятись за новий спосіб «щирого обрусіння» — силоміць втовкмачувати публіці свої ліричні думки із-за нікчемної своєї праці «обрусенія». Хай не вразить ся ш. професор, що я осмілюв ся назвати його працю обрусіння нікчемною, здасть ся він се і сам спочуває, коли рішення своїх розслідувань по питанням науково-академічним містять не в авторитетних научних органах, (де-б вони повинні зайняти видніше місце по своїй вартості і охотнійше визвать і других учених на безпристрасне таке, чи иньше рішення їх), а в часописях на «злобу дня». В сей спосіб д. Фльоринський силою намагає ся до самої публіки з своїми намірами обрусіння і запитує у неї в слух, якими їй здають ся його думки обрусіння. Так взагалі рішають ся «гостинні» а не наукові питання. В самій річі д. Фльоринський нічо о нового не сказав, окрім того, що нам звісно

вже із його статей, друкованих в часописі «Кієвлянин» за 1899 р. Вказавши на географічне становище «Закордонової Руси» він далі оповідає, що мешканці її в етнографічних відносинах єуть емігранти кієвської, полтавської та подольської губ. і тому разом з нашими Малороссами становлять одну із відмінностей (разновідностей) «єдиного русского народа». Тільки сї виходці, каже він, різнять ся од наших «земляків», по своїм окремим звичаям, навмисно вдуманим їми, і по назві «Русини», котра до них не може належати по географічному становищу, а теж вдумана (sic!). Хотіло-б ся знати, що д. Фльоринський розуміє вдуманим, а що належачим «іскони?!». Сказавши за етнографічні елементи закордонної Руси, д. Фльоринський задає дивовижне питання: як то воно могло стати ся: що коли до російської держави увійшло так багато навіть чужих народів, свої-ж «русські» лишили ся поза кордонами. Як на історичне рішення сього питання він з великим жалем пригадує розділ Польщі при Катерині II, коли Галичина одійшла до Австрії через помилку російських дипломатів, що забули, який там нарід і сю помилку він вважає фатальною, котра довго буде тяжко почувати ся в «русским народі». — А через що стало ся така помилка, о котрій тепер плаче д. Фльоринський, то варто-б запитати у його самого і ўзнати, за ким власне він плаче! — Здасть ся, тоді ті кермуючі верстви російської держави не так то вже вважали рідними всіх тих Галичан, що-б за ними бідкати ся, як і теперішній фанатик обруситель не за всіма із них плаче. Се видко із послідууючої його річі, де він хотів і робив темні нариси життя політичного, економічного і культурного, — по все це зле він відносив до «старорусской» галицької партії і до сеї послідньої відносив все своє співчуття і намагав ся розбудити його у своїх слухачів; а до так званих ним «Українців сепаратистів» в його не вирвалось ні одного сердечного слова і таке він бояв ся зустріти у других. Він навіть з завистію розказував, що «українофіли» мають різні запомоги від наших Українців, що вони займають висші і користніші місця в австрійському уряді; він обзивав їх ворогами, навіть розбишаками, бо вони, мов, запомогають і всяким иньшим партіям, ворожим «россійській державі», і таким злим вчинком мішають і другим окремим славянським народам злити ся в одно ціле з російською державою. — Взагалі, в його не має належної толерантності до всіх тих побратимів, котрі зістали ся поза кордонами. Після цього, чожеж він плаче о тій дипломатичній помилці? Однакова шана була-б і під російським урядом тим бідолахам, котрі зістали-б ся вірними синами своєї нації; іще-б гірше зневажав їх д. Фльоринський тоді, якби вони і тут йшли по окремій дорозі від «староруссів», що на самім ділі і достаєть ся нашим тутешнім прихильникам української ідеї. І отсі такі погляди щиро-політичні, така перевага єгоїстичних інтересів у того, хто повинен би вийти із вузко-національних інтересів, бо, яко професор і учений славист, д. Фльоринський, не повинен держатись такого переконання, що який нарід прихильно відносить ся до російського уряду — тому треба запомогти, а який ворожо — того треба знищити, а яко член славянського «общества», то він мусів би дбати про інтереси всіх Славян, а не про інтереси лиш Росії. — Перейшовши до нарису культурного життя «зарубежної Руси» він доводить, що там раз у раз йде зла боротьба партій за те, якої мови вживати, яко органа духового життя народу, чи загально-«русской» літературної, в котрої укладанню приймали участь всі відмінности «русского» народу, і в якому є елементи всіх нарічій російської мови; чи місцевої — нарічя російської мови (sic!). Одна частина просвічених людей, що становлять партію староруську, чи народно-руську (?), держить ся першої мови. (Тут д. Фльоринський нараховує з десяти імен писателів, що вживають сеї мови).

(Кінець буде.)

З політичного поля.

Пос. Крамаж сказав 17. червня виборцям своїм таке: Обструкцією доказали ми свою рівноправність з Німцями. Ми задержали так са-

мо як они парламентарну машину. В засаді о-суджуємо обструкцію і подамо руку до осу-нення її, але на цілій лінії. Нас заскочено 8. чер-вня дуже хитро, але ми потрапили розвинути силу. Тільки обструкція (Puldaekelmusik) не може бути нашою програмою на все. Хоч ми не улягли знасилі, однак настали небезпечні часи. Правительству мусить предприняти рішучі міри. Чуюмо вже про деякі намірення д-ра Кер-бера і боїмося, що ті намірення будуть звернені проти Чехів. Якби так, то Чехи перетрива-ють і ті невзгоди. Але чи не потерпить на сїм держава? Мстити ся на Чехах, діло непор-ядне і небезпечне, бо Чехи доси були лояльним елементом в Австрії. Ми ж боримось лише о свої права. Давити нас — був би великий злочин. З октройованого язикового закона вийшла би лише нова обструкція, а сей закон, який прав-ительство предложило палаті, кривдить Чехів. Ми не радимо правительству управляти проти Чехів. Ми хочемо примирення, бо сим лише дви-гне ся Австрія.

Чехи організують ся 17. червня від-були ся в Празі в ратуші перші довірочні збо-ри т зв. «Чеської народної Ради», в котрій взя-ли участь всі чеські сторонництва з виїмкою шляхти, реалістів, радикалів і незапрошених со-ціальних демократів. Народи тривали від 9—1 години. Ухвалено: 1) стояти на становищі дер-жавного чеського права; 2) домагати ся націо-нальної рівноправності і 3) змагати до культур-ного двигнення народу. Організація має обняти весь край.

Чеські дневники провірюють, що міністер др. Резек в часі своєї гостини в Празі (16. і 17. червня) не грозив Чехам октройованем язико-вого закона.

Католицькі людовці плачуть опять в «N. Tiroler Stimmen». Сполучившись de facto 8. чер-вня з лівницею, кажуть тепер: Ми би раді при-стати до лівниці, але під умовами, щоби лівниця пристала на зміну регуляміну і усунене обструк-ції з парламенту взагалі, щоби лівниця не вела дволицевої політики, щоби она позбула ся воро-гованя проти клерикалізму, і щоби хотіла при-мирити ся з Чехами. — Ми спитаємо д-ра Кат-райна, чого він так спішив ся 8. червня, коли тепер бачить, що лівниця не є товариством для него? Др. Катрайн поміг бити Чехів, а рівно-часно побили ліберальні студенти католицьких в Сольногороді. Др. Катрайн спостеріг ся аж те-пер, що лівниця веде дволицеву політику. Бідний!

Гр Штірк лепече в «Montagspress-і», що жадане лівниці на заведенне німецької державної мови не є постулятом Німців, а постулятом дер-жави (!)

НОВИНКИ.

— **Календар.** В четвер: гр.-кат. Теодора Стр; рим.-кат. Альойого Гонзага. В п'ятницю: гр.-кат. Кирила, Теклі; рим.-кат. Серця Ісуса.

— **Приватні іспити** в Рускій школі ваділовій у Львові будуть відбувати ся в середу 27. с. м. Зголошення належить присилати просто до шко-ли — ул. Вірменська ч. 2. II. поверх, найдалше до 26-ого.

— **Народне віче** відбуде ся дня 24. л. червня с. р. в Романові, в ситодолі господаря Федька Стаска о 2. год. пополудни з отсею програмою: 1) Про політичне положенне Русинів в Галичині; 2) про окружні громади; 3) про поділ Галичини; 4) про закон дороговий; 5) про право польова-ня; 6) про скасованне нотаріату; 7) внесення членів.

— **Виділ «Селянської Ради» в Бережанах** устро-ює селянське віче в Ценеві в суботу дня 23. л. червня під голим небом на майдані «Болото» за селом о 11. год. перед полуднем. На тім вічу будуть реферувати: 1) Симеон Савчук: о охороні власности пільної. 2) о. Дичковський: о крамни-цях. 3) о. Любинецький: о нашім шкільництві. — Віче попередить богослуженне в приходській церкві.

— **Великий фестин** полученний з фантовою льо-терією відбуде ся в Перемишлі, в неділю, дня 24. л. червня на замковій горі. Дохід призначен-ний на «Бурею ім. св. О. Николая» в Перемишлі.

— **Тайни б. кредитового банку.** Против адво-катуви др. Л. Маєвському внесла державна про-кураторія обвиненне за злочин публичного на-сильства і наміреного вимушення проти кн. Ада-ма Сапіги. Др. Маєвський видрукував був перший аркуш брошури, яка мала виявити разячі над-ужити в заряді кредитового банку. Сей аркуш містив також інтригуючі заголовки дальших розділів брошури, а мав послужити до того, що-би кн. Адама Сапігу спонукати до матеріяльних

уступок в користь одної групи акціонерів кре-дитового банку, заступованих адвокатом Маєв-ским. Автор брошури переслав сей перший ар-куш кн. Сапігові з листом, в яким загрозив дальшою публікацією, коли князь не згодить ся на жаданя его клієнтів. Решта накладу мала держати ся в тайні, аж до децизи князя, а ко-ли би децизия випала корисно для інтересова-них, дальший друк мав бути занеханий і видру-кований вже аркуш знищений. Тимчасом ре-дакція «Monitor-a» прийшла якимсь тайним способом в посіданне одного такого аркуша і оголосила его pro publico iure. Справа набрала розголосу, не конче може пожаданого для п. Маєвського. Прокураторія заопікувала ся нею, а слідчий судія радник Сваричевський достарчив матеріялу до акту обвинення. Др. Маєвський вніс спротивленне против акту обвинення до висшого суду. Маєвського заступають краківські адвокати др. Шалій і др. Ленковський, а кн. Сапігу др. Грек і др. Ашкеназе.

— **З державної школи торговельної у Львові.** Іспити приватистів, записаних до висшої школи торговельної, відбудуть ся в часі від 1. до 10. липня. Перед приступленнем до іспиту приватист мав зголосити ся до дирекції заведення і вика-зати, що зложив шкільну оплату і іспитову такеу в квоті 24 корон.

Вписи до першої класи вищої школи тор-говельної на 1900/1 рік відбудуть ся в першім терміні в днях 14., 15. і 16. липня в канцелярії дирекції (театральний будинок гр. Скарбка, вхід від площі Голуховського, V. брама, 2 по-верх) від години 9—11 рано. Ученики мають зголошувати ся особисто і предложити доказ, що покінчили 14. рік життя, або покінчуть до дня 1. вересня с. р. і свідощтво з 4. класи школи середної, або 3-класової віділової. (Оста-тні здають вступний іспит). Шкільна оплата ви-носить 40 корон (для чужинців 200 корон) і має ся єї сплатити з гори в двох рівних ратах, а іменно на початку шкільного року і дня 1. мар-та 1901. Наука починає ся дня 1. вересня 1900, а кінчить ся 15. липня 1091. — Родичі, що ма-ють намір удержувати учеників на квартирі, ма-ють зголосити ся в канцелярії дирекції в днях 1—10 липня, межі год. 10. а 11. перед полуднем в цілі засягнення близших інформацій. Родичам, зглядно опікунам учеників, поручає ся, щоби при вишукуваню квартири звертали ся о пораду до дирекції школи. — Висшу школу торговельну належить уважати за рівнорядну «торговельним академіям», так що-до організації, програми і цілі науки, як і що-до права однорічної вій-скової служби.

— **Судий против адвоката.** Перед окружним су-дом в Сяноці вела ся через кілька днів карна розправа, в якій обвинителями виступили пп. Йосиф Дрімалик і Евстахий Дудрович, ад'юнкти суду в Березові, оба Русини, против обвиненого д-ра Вінкентія Данця, адвоката в Березові, з закидом о обиду чести. Між наведеними судія-ми а адвокатом витворив ся антагонізм, в на-слідок якого судії примінювали закони з цілою строгостію до адвоката і его клієнтів, а адво-кат не лише своїм виступованем в суді, але і посторонними забігами старав ся поведене суд-дів виставити нелегальним надужитєм, своего становишка. Др. Данец вніс був жалобу до ви-сших властей, наводячи кільканайцять случаїв шореткого поведення суддів зі сторонами. Ся-нічка прокураторія виточила карне слідство др. Данцеві за очернение, але по кількох місяцях відступила від него, полишаючи пошкодованим вільну руку в доходженю своєї обиди. Тимча-сом віденський орган адвокатів «Das Varrchau» виступив против березівських суддів, а п. Ста-пінський вніс дотичну інтерпеляцію в парла-менті. Се викликало дисциплінарку против пп. Дрімалика і Дудровича, яку три рази застано-влювано і вкінці залишено. Тепер на порученне окружного суду в Сяноці виточила слідство дис-циплінарна рада адвокатської палати. І против д-ра Данця дисциплінарка не найшла стійних закидів. Остаточно оба судії виступили з жа-лобою за обиду чести, а трибунал засудив д-ра Данця на два дни арешту з заміною сеї кари на 1200-корон гривни. Др. Данец зголосив від-клик від вироку що-до вини і кари, а приватні обвинителі що-до заміни арешту на гривну.

— **Скаженина між львівськими собаками** ши-рить ся в страшній спосіб. Вчора ратункова стація давала поміч аж в трех случаях поку-сання псами. І на що кому собак у місті? По каменнях собаки роблять непорядок, нищать міські огороди, напастують прохожих, виклику-ють небезпеченство скаженини — а який з них хосен? Жаден. Магістрат повинен взяти ся до собачого роду як найенергічнійше.

— **Іспит зрілости в мужескій семинарії учи-тельській в Станиславові** здали: М. Абена, Ант. Біло-вус, Ник. Хомишин, Вас. Дзус, Вен. Крупка, Анат. Левицький, Ант. Мандрик, Ант. Маркевич, Ант. Куликівський, Г. Розмарин, Влад. Рошчаковський, Алекс. Савюк, Як. Зелігер, Ст. Симків, М. Сте-фанів, Йос. Шидловський, Мар. Телесницький, Кар. Узарський, Зен. Винницький, Марк. Занковський; 9 репребовано, 7 одержало поправку.

— **Анархістичний атентат.** До «Gratzer-Tag-

blatt-у» телеграфують, що замешкалий в Текля-марк Італіянець одержав від свого сина лист, в яким син доносить, що его яко анархіста ви-льосовано до сповнення атентату на італійского короля Гумберта. Крім короля Гумберта, ще чотири пінші короновані голови мали упасти жертвою анархістичного заговору. Батько віддав лист старосту, а властям повело ся віднайти автора письма і увязнити его в Понтеббі.

— **Засуд на смерть.** Перед тернопільским су-дом присяглих відбула ся оноді розправа проти Павла Розвадовского, 26-літнього пропінатійного сторожа за злочин убійства, якого допустив ся на своїй 16-літній жені Катерині. Убийник уду-сив жену, а опісля повисив єї, щоби видавало ся, немов би то она сама заодіяла собі смерть. Розвадовський не любив жену, бо не взяв за нею ніякого приданого, та удержував зносини з піншими жінчинами. Присягли судії потверди-ли питанне що-до насильного убійства 10-ма го-лосами, а в наслідок того зазуджено Розвадов-ского на кару смерти. Обжалований прийав за-суд байдужно.

— **Стрейк.** В фабриці машин державних зелі-зниць в Будапешті вибухнув стрейк, в наслідок чого працює лише 200 робітників з загальною числа 3.000. Жаданям стрейкуючих дирекція не хоче вдоволити з огляду на прикрі фінансові відносини. Дирекція в загалі не думає при-мати пінших робітників, але порішила здержати цілий рух в фабриці, поки стрейкуючі не рі-шать ся повернути до роботи на теперішних у-словинах праці.

— **Чудесне спасенне.** Но, алеж се справдішне чудо, як я виратував ся від смерти! — сказав один міщанин до свого знакового. — Прошу вас, з вісьмох моїх товаришів, котрі їхали тою самою залізницею, всі згнули, крім мене од-ного. — А яким же способом ви спасли свое життя? спитав цікаво знакомий. — Ано, я спі-звив ся до поїзду і лишив ся дома; зітхаючи легко, відповів міщанин.

— **Дрібні вісті.** Наша сьвівачка, п-на Сальомея Крушельницка, одержала золотий перстень на пам'ятку побуту перського шаха в Варшаві. — Першим пануючим, що звидів париску виставу, є шведський король, Оскар II. — В Негрибці коло Перемишля згоріло вчора сїм селянських заго-род. Шкода вносить около 24.000 корон. — В Відні кинула ся з 3. поверха 14-літня дівчина Софія Кочі, що недавно приїхала з Чехії учити ся кравеччини. Догадують ся, що причиною самоубійства дитини була туга за родиною. — Шкарлятина і дифтерія ширить ся в Сяноку і в околиці. — Дня 16. с. м. виїмігрувало до Бо-снії 9 родин з Ігровиці коло Тернополя. — Зли-ва з громами перетягнула останньої ночи над Львовом. — Град навістив на днях Бібрку, По-тїк золотий, Товмач, Калуп, Переворск, Раде-хів і Коломию.

Телеграми.

Відень, 20. червня. Депутація конференції провідників німецької лівниці вручила вчора пре-зидентови міністрів, др. Керберови, меморіал в справі язикового закона. Відтак депутація удала ся до міністра справедливости. Всі міні-стри заявили, що уважають своїм обовязком, совісно розслідити виказані в меморіалі бажаня.

Рим, 20. червня. Король поручив утворенне нового кабінету президентови сенату Сарако.

Лондон, 20. червня. Віцекоролі з Нанкіну і Вовхану вислали до Пекіна меморіали, в яких закликають цїсареву, щоби як найскорше зда-вила ворожий чужоземцям рух, бо від сего за-висить судьба цілого цїсарства.

Париж, 20. червня. Военні сили Франції, які прибудуть до Хін 29. червня, будуть виносити загалом 4.900 людей і 7 скорих кораблів, 1 па-ровець і 4 канонірки.

Лондон, 20. червня. З Сімля вислають 6 полків і батерию артилерії до Хін. — Японське правительство ухвалило вислати сейчас 3.000 жовніра.

Берлин, 20. червня. Скороход «Ірена» удав ся до Таку з 240 моряками на помості. — Після «Kiler Ztg.» перший морський баталіон одержав розказ поготівля до виїзду до Китаю. Великий скороход «Бісмарк» відплине з кінцем червня з Кільонї до Китаю.

Лондон, 20. червня. Після послідних доне-сень китайська товпа збурила всі місійні забу-дованя в Часгіг. Місіонарі утікли з життям.

Лондон, 20. червня. В міродатних кругах запевняють, що до тепер не прийшло між дер-жавама до дійсного і офіціяльного порозуміння. Англія повідомила лише держави, що своїм за-ступникам в Китаю дала повномоче зглядом порозуміння в цілі охорони християн та Евро-пейців. Англія бажає удержати status quo і має надію, що оно удасть ся.

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1900.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
	6:10	з Кракова, Берліна, Варшави, Відня		6:25	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава		
	6:20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова		1:53	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний		
	6:46	з Брухович, шод. від 13. мая до 16. вер. вк.		2:08	6:43 до Станиславова, Підвисокого, Потутор		
	7:45	з Янова		8:30	6:35 до Станиславова, Підвисокого, Потутор		
	7:40	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче		2:55	8:40 до Кракова (Відня, Варшави), Стружа		
	8:00	на дв. головний		9:00	до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.)		
	8:05	з Лавочного (Пешту) Калуща, Стрия		9:15	до Янова		
	8:15	з Сокаля, Рави рускої		9:25	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.		
1:35	8:50	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.		9:42	дв. гол.		
	11:45	з Ядослава і Любачова		2:55	9:55 до Чернівців, Станиславова		
	11:55	з Станиславова (Кересмезе, Потутор)		10:20	до Сокаля, Белзця, Рави рускої і Любачова		
	12:55	з Янова		1:25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і свята		
	1:15	зі Скольного, Стрия, а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.		2:15	до Брухович від 13. мая до 15. вересня в неділі і свята		
	3:14	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і св.)		3:05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.		
2:20	5:17	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.		3:15	до Янова щоденно від 13. мая до 16. вер.		
2:35	5:40	на дв. голов.		3:26	до Брухович шод. від 1. мая до 16. вер.		
	5:45	з Кракова		3:30	до Рашева, Хирова, Любачова		
1:45	5:55	з Чернівців, Іцкан					
	6:00	з Сокаля, Белзця і Любачова					
Ніч							
	6:10	до Станиславова		6:10	до Станиславова		
	6:13	до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б.		6:13	до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б.		
		а від 16. вер. до 30. марта 1901 щоденно			а від 16. вер. до 30. марта 1901 щоденно		
	12:40	до Кракова (Відня, Берліна, Варшави)		6:30	до Кракова (Відня, Берліна, Варшави)		
		до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуща		6:50	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуща		
		з Тернополя дворець головний		7:10	з Тернополя дворець головний		
		дв. Підзамче		7:33	дв. Підзамче		
		до Сокаля і Рави рускої		7:25	до Сокаля і Рави рускої		
		до Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і св.)		7:48	до Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і св.)		
		до Янова від 1. мая до 15. вересня		9:12	до Янова від 1. мая до 15. вересня		
		до Чернівців і Іцкан		2:51	до Чернівців і Іцкан		
		до Кракова, Відня, Варшави		10:40	до Кракова, Відня, Варшави		
		до Підволочиск, Бродів дв. голов.		10:50	до Підволочиск, Бродів дв. голов.		
		дв. Підз.		11:00	до Підволочиск, Бродів дв. голов.		
		зі Стрия, зі Скольного від 1. мая до 30. вер.		11:25	дв. Підз.		
		з Підволочиск на дворець Підзамче		4:15	до Кракова, Відня, Берліна, Самбора		
		на дворець головний		4:45	до Брухович від 13. мая до 17. вер. шод.		

ЗАМІТКА: Пога нічна числять ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.
 Час середно-європейський рівнять ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне п. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцких ч. 5) уділяє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Я Анна Чільяг



в моім 180 сантим. довгим, густим великанським волосем «Льорелія» одержала тії по 14-місячній ужитю помади винайденої мною. Помаду сю узнали усі найславніші поваги, яко одиноке средство проти випаданю волося, як також для скріпленя поросту цибульок; у мущин скріплює повний та буйний поріст борода і надає волосям в коротці природний полиск та густість і хоронить за разом перед невчасним сивінем волося до найпізнішої старости.

Ціна одного слоїка 1 зр., 2 зр., 3 зр. і 5 зр.

Висилає поштою що дня за попередним присланем належитости або за посліплатою просто з фабрики.

Anna Csillag,

Wien I, Seilergasse Nr. 5.

18-20

ПЛАШІВСКА парова фабрика дахівок і цегол

Стоваришене зареєстр. з ограниченою порукою,
Бюро в Кракові, ул. св. Гертруди ч. 8
 поручає:

дахівки подвійні вальцьовані — системи вінербергської — барви червоної або чорної;
 рурки дренаві різної величини.

Доставу дахівок обіймає для вигоди П. Т. разом з критем.

Цінники і прібіки висилає даром.
 Упрашає о численні замовленя

18—20 **Заряд.**

Товариство взаїмного кредиту „ДНЪСТЕРЪ“

стоваришене з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10
 (дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5½% і 1% додатку на кошта адміністраційні, власителям ґрунтів і господарств до 500 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабуляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першій місці, до сплати в ратах на 3 до 10 літ. Св'ященники, не посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручителів предложити еще полісу жителю; обезпечитись можна через «Днѣстеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові після всяких можлих комбінацій.

Згадане Товариство приймає вкладки до опроцентования від членів і третих осіб по 4%.

— Удїл членський вносить 50 кор., вписове 2 кор. —

Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Днѣстрѣ».

Інформації уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень «Днѣстеръ».

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень „ДНЪСТЕРЪ“

перше і одиноке руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впресв. Митроп. і Пресв. Еп. **Ординариатам** всіх трех епархій, обезпечає будинки, уряджене домашнє, скот, господарські знаряди, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стодах і будинках против шкід огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1899 вивосить:

Фонд резервовий	245.814 кор.	52 сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480	—	
„ спеціальна	1.684	80	
Фонд основний	72.000	—	
„ емеритальний	18.166	60	

Тарифи «Днѣстра» дуже умірковані, услівя обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся безпробовочно. До кінця 1899 року вносили вишлачені шкоди 1,669.565 кор. 38 сот. Поліси «Днѣстра» приймає Банк красвий і Каса ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Снятині, Городенці, Теремблові і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через «Днѣстеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористивіші услівя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квїти в рускім язичі. Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях, де нема близько агентів «Днѣстра», приймає ся.

«Днѣстеръ» виплатив агентам по конєць 1899 р. провізії 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»)

КОНЦЕСІОНОВАНА ЧЕРЕЗ Ц. К. НАМІСНИЦТВО

Агенция газет і оголошень

Антонія І. Голендера

у ЛЬВОВІ, при улици СІКСТУСКІЙ ч. 2.

приймає пренумерату місячну і кварталну на всі часописи, які виходять в краю і за границю в язичі рускім, польскім, німецькім, французскім і т. д. по оригінальних цнах.

ПРОДАЖ ПООДИНОКИХ ЧИСЕЛ.

Приймає оголошеня (інсерати) до всіх часописей обчисляючи їх як найдешевше.

Бюро отворене від 7. години рано до 9. вечером.